

Kræfter her i Landet, som for Tiden burde holde sammen. Om han gjør dette bevidst eller ubevidst, veed jeg ikke, men jeg veed, at han gjør det ved den Politik, han følger. Derfom det ærede Medlem vil fortsætte dermed, saa var saa artig, men jeg tror, at det ærede Medlem derved paatager sig et meget betydeligt og alvorligt Ansvar; og at den Tid ikke vil være fjern, hvor Folk og maasse selv hans nærmeste Meningsfæller ville faae Dinene op for, hvad det fører til, men da vil det være forsilbe.

Sluttelig skal jeg blot omtale, hvad selve Forslaget dreier sig om, og jeg tror da, at det er klart og indlysende for Alle, at Forslaget fra i Fjor ikke indeholdt en eneste Garant mere end Forslaget fra i Aar indeholder, og det, som naas ved de to Forslag, er altsaa det Samme. Spørgsmaalet om Garantii eller ikke Garantii, skal jeg ikke her nærmere komme ind paa, thi det er der talt længe nok om; men i saa Henseende er der Ingen, som har Grund til at være ængstelig, da jeg jo har erklæret i Fler-tallets Navn, at vi ville tage hele Sagen op til grundig Overveielse inden 3die Behandling. Jeg anser ikke dette for at være fornødent, men hvis der skulde vise sig at være Drang til noget Saadant, saa vil det ske (Ufbrydelse). Nu siger imidlertid et æret Medlem her, ja, men saa ville vi stemme imod det, fordi vi have Lov; men det ærede Medlem maa dog indrømme, at det er i Strid med tidligere Praxis og i Strid med, hvad man pleier at gjøre overfor Flerallet. Det ærede Medlem siger, at han har en anden Mening, og at, da han er i Lov, vil han stemme derimod, men derfom de Herrer stemme derimod, hvad gjøre de saa? Saa gjøre de mere end at give deres Lov Udtryk. Naar man har Lov om denne Sag, saa skal man stemme for Forslaget nu, undersøge Sagen mellem 2den og 3die Behandling, og hvis Lovlen da viser sig at være begrundet, saa skal man stemme imod det til 3die Behandling. (En Stemme: Jeg har ingen Lov), Meget vel! Men jeg taler ogsaa om dem, der have Lov. Der er mange Medlemmer, som have sagt, at de have Lov, og det ærede Medlem er jo ikke den Æneste, som skal stemme. Naar man stemmer for den første Del af Forslaget, og den bliver vedtagen, men den anden Del af Forslaget bliver forkastet, hvad gjør man saa? Saa gjør man noget Mere end at sikkre sig imod sine Lov, thi saa slaar man en ny Regel fast paa Finantsloven om Administrationens Forhold til disse Midler. Vi slaar da noget Nyt fast med Hensyn til hele dette Omraade, som vi nu ikke ville røre ved, og som jeg før kaldte Kongens Ret, en Betegnelse, som jeg ikke tror, at Nogen kan misforstaa. Vi gribe da ind paa dette Spørgsmaal og ordne og afgjøre det, men det er jo netop det, som vi ikke ville. Hvis man altsaa nu stemmer imod Forslaget, saa bevirker man i Virkeligheden derved, at der paa

Finantsloven fremkommer en Afgjørelse af et Spørgsmaal, som man netop ikke vil afgjøre. Vil man sikkre sig for at faae dette Spørgsmaal om Stiftsmidlerne ordnet her igjennem en Bestemmelse paa Finantsloven og samtidig ikke komme til at røre ved hele det Forhold, vi kalde Kongens Ret, og dog være vis paa, at man i Virkeligheden ikke rører derved, ikke blot ikke modarbejder det, men heller ikke slaar det fast, saa er der kun een Veie, nemlig at vedtage dette Forslag med den udtrykkelige Reservation, at det skal gjøres til Gjenstand for fornøjet Overveielse mellem 2den og 3die Behandling. Gjør man ikke dette, vedtages kun den første Del, saa slaar man i Virkeligheden i det Mindste ved 2den Behandling en Regel fast, man ikke vil slaar fast, og man rører ved Forhold, som man ikke vil røre ved, saa er der i Virkeligheden afgjort, hvorledes der skal forholdes; saa er netop Spørgsmaalet om Kongens Ret afgjort paa Finantsloven, hvad man ikke vil. De, der netop ville slaar Noget fast paa Finantsloven og ønske at afgjøre paa Finantsloven Administrationens og Kongens Ret med Hensyn til disse Midler, skulle naturligvis stemme imod det. Ved at stemme imod begge Punkter opnaas der, at Finantsloven ikke indeholder nogen Regel om disse Forhold. Vi ville akkurat det Samme i Aar, som vi ville i Fjor, det har jeg oplyst saa mange Gange, at ærede Medlemmer nu maa huske det. De, der ville have en Regel paa Finantsloven om disse Forhold, kunne kun gjøre en eneste Ting og det er netop at stemme for begge Punkter med den omtalte Reservation (Berg: Se midt paa Siden!) Det ærede Medlem taler stadig om, hvad der staar midt paa Siden, der staar et længere Svar fra Udvalget til Ministeren; det er en Korrespondance mellem Ministeren og Udvalgets Flerstal (Berg: Nei). Ja, jeg har Betænkningen her i Haanden (Berg viser Ordføreren Stedet i Betænkningen). Det ærede Medlem mener altsaa midt paa Siden i Betænkningen fra i Fjor, ja, nu har det ærede Medlem vist mig det. Der staar: „Den nuværende Minister tror imidlertid at turde gaa et væsentligt Skridt videre, idet han sammendrager saadanne opsparede Indtægter i en Fond for kirkelige Diemed i Almindelighed, en Fremgangsmaade, der er saa meget mere forkastelig, som Forslaget om Oprettelsen af en saadan Fond udtrykkelig gjentagne Gange er bleven forkastet af Rigsdagen“. Er det det Hele? (Berg: Det er forkastet af Rigsdagen) Ja, men det er jo slet ikke det, der er Tale om. Her er jo en almindelig Udtalelse om det Forfættelige i at oprette en særlig Fond, men det har der jo aldrig noget Dieblit været Lov om. Det, som jeg før talte om, da det ærede Medlem sagde: „midt paa Siden“ var netop det Spørgsmaal, om det for os var Hovedpunktet at faae en saadan Bestemmelse optagen paa Finantsloven, eller om det for os